

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Кафедра тюркської філології

Курсова робота

з тюркської філології на тему:

ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У
ТУРЕЦЬКІЙ МОВІ

Студентки групи Тур14-21

факультету східної і слов'янської філології

денної форми здобуття освіти

Освітньої програми:

Турецька мова і література та переклад, друга

східна мова, західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.068 Східні мови та

літератури (переклад включно),

перша – турецька

Войтик Софії Михайлівни

Науковий керівник:

доц. Сіленко Наталія Василівна

Національна шкала__

Кількість балів ____

Оцінка ЄКТС__

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ЗАГАЛЬНО-ТЕОРИТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ФРАНЗУЗСЬКИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У ТУРЕЦЬКІЙ МОВІ	7
1.1. Вивчення запозичень у турецькій мові.....	7
1.2. Способи та шляхи запозичень.....	13
1.3. Історія розвитку запозичень.....	15
Висновки до Розділу 1.....	22
РОЗДІЛ 2. ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБОЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ	24
2.1. Функціональні особливості французьких запозичень у турецькій мові Висновки до Розділу 2	24
ВИСНОВКИ	29
ÖZET	31
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	32

ВСТУП

Через відсутність кордонів між культурами всі спільноти, нації та культури зазнали більшого чи меншого впливу одна на одну. Ця взаємодія проявляється в матеріальних і духовних продуктах культури. Сьогодні, однак, це взаємодія досягла свого апогею і набула різноманітності. Інструменти комунікації, такі як Інтернет, телебачення, фільми, серіали, бренди, реклама, веб-сторінки тощо. ведуть пропаганду суспільства, нації та культури, до якої належать, з елементами впливу-спрямування.

У різні періоди історії ми бачимо, що культурна взаємодія здійснювалася різними націями чи культурами прямо пропорційно політичній силі держав. Згідно з результатами лінгвістичних досліджень, неможливо, щоб будь-яка мова була розвинутішою за інші мови. Згідно з цим, першою і основною умовою домінування в процесі мовної взаємодії є економіко-політична перевага та компетенція.

Це область, де культурна взаємодія є найбільш інтенсивною. Оскільки мова є найбільш використовуваним інструментом і системою, на яку найпростіше впливати в повсякденному житті. Це стосується інших мов (культурна, політична, географічна, мовна спорідненість тощо), по-перше, за подібними критеріями, такими як мова, яка не відповідає певному поняттю, об'єкту чи дієслову, його дериваційній структурі, соціологічна ситуація суспільства, яке використовує цю мову.

Мовна взаємодія може відбуватися в лексиці, синтаксисі і морфологічних одиницях. Найбільшу питому вагу в процесі мовного впливу має лексика.

Турецька мова дає унікальне уявлення про результати мовного контакту та мовної реформи. Починаючи з 11-го століття і продовжуючи в 19-му столітті, турецька мова, зокрема, як використовувалася елітою правлячого османського двору, пройшла тривалий інтенсивний період контакту з арабською та перською мовами, які, як мови ісламської релігії, були встановлені османами як модель, на якій базується їхня власна офіційна мова. Однак, коли політична ситуація змінилася, найрадикальніше у 1923 році, коли було створено Турецьку Республіку, ставлення до

мови також змінилося, і колись шановані арабська та перська мовні впливи швидко перетворилися на спільного ворога для об'єднання новооб'єднаних турецьких народів. Проте через ранній початок як початкового періоду контактів, так і наступного періоду реформ, який остаточно завершився в 1970-х роках, випадок з Туреччиною також дає нам певну дистанцію, з якої ми можемо більш ефективно оцінювати результати тривалих періодів запозичення та очищення.

Мова, яка дає найбільше слів турецькій мові, це французька. Ця взаємодія, яка почалася з Французької революції та Танзимату в 1778 році, призвела до того, що багато французьких слів увійшли в турецьку мову. Можливо, найважливішою причиною цього є те, що газети та журнали увійшли в турецьке літературне життя в період Танзимату, а французька культура, яка була популярною культурою того періоду, сильно вплинула на наших інтелектуалів, які використовували французькі слова в своїх публікаціях.

Хоча не так багато, як у літературній мові, слів французького походження з'являються в турецьких діалектах.

У турецькому словнику ми зустрічаємо понад 5 тисяч слів французького походження. Це число показує результат того, що французька є мовою з найбільшою кількістю слів, запозичених до турецького словника, після арабської. Французька мова мала вплив на турецьку мову, особливо в науці, літературі, техніці та філософії.

Скориставшись довгою історією цього конкретного випадку, моя робота розглядатиме історію конкретно французьких запозичень у турецькій мові.

Вважається, що зараз у світі розмовляють 7000 мовами. Можливо, не кожен усвідомлює, але є так багато запозичень, які ми використовуємо у своєму повсякденному житті.

Одним з найпоширеніших способів збагачення мови є запозичення з інших мов. Із давніх часів люди різних народів, релігій, менталітетів взаємодіяли один з одним, спілкуючись на будь-які теми, економічні, політичні, наукові тощо. Люди ділилися своїми знаннями, досвідом та новинами.

Актуальність даної роботи визначається з одного боку, роллю слів іншомовного походження у збагаченні словникового складу мови, а з іншого –

необхідністю аналізу різноманітних процесів і явищ у лексиці турецької мови та особливостей її функціонування. Актуальність цієї роботи зумовлена також необхідністю застосування комплексного підходу до вивчення французьких запозичень у турецькій мові. Аналіз особливостей цього процесу становить неабиякий інтерес не лише з погляду користі для лексикології, а й для розуміння розвитку турецької мови взагалі.

Основна мета роботи полягає у виявленні структурно-функціональних особливостей французьких запозичень у турецькій мові.

Визначена мета передбачає виконання таких **завдань**:

- описати основні способи та шляхи запозичень;
- визначити теоретичні засади вивчення французьких запозичень у турецькій мові.
- охарактеризувати термін запозичення;
- дослідити історію слів іншомовного походження;
- розглянути функціональні особливості французьких запозичень у турецькій мові.

Об'єктом дослідження є функціональні особливості французьких запозичень у турецькій мові.

Предметом дослідження є французькі запозичення у турецькій мові.

Матеріалом дослідження слугували газети, статті, наукові роботи.

Методами дослідження нашої роботи були компонентний аналіз та описовий метод, використаний для опису мовних елементів та вивчення їх функціонування у мові. А також, метод критичного аналізу, який було використано для вивчення корпусу праць науковців.

Наукова новизна одержаних результатів полягає у тому, що було здійснено аналіз робіт зарубіжних науковців, які досліджували запозичення, способи і шляхи запозичень та історію слів іншомовного походження турецькій мові. Запозичення завжди будуть актуальною темою, через те, що процеси мовних змін і лексичних запозичень, як завжди, тривають.

Теоретичне значення пов'язано з поглибленням знань теоретико-методологічних засад вивчення функціональних особливостей французьких запозичень у турецькій мові і розширити базу запозичень додаванням нових сучасних способів запозичення слів іншомовного походження.

Практичне значення одержаних результатів дослідження. Отримані результати дослідження можуть бути використані у навчальному процесі при викладанні курсу з історії турецької мови та курсів турецької мови. Такі курси можуть викладатися як студентам-тюркологам, які вивчають турецьку мову як основну-фахову, так і студентам-історикам, мовознавцям, перекладознавцям, які вивчають турецьку як іноземну мову.

РОЗДІЛ 1. ЗАГАЛЬНО-ТЕОРИТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ФРАНЦУЗСЬКИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У ТУРЕЦЬКІЙ МОВІ

1.1 Вивчення запозичень у турецькій мові

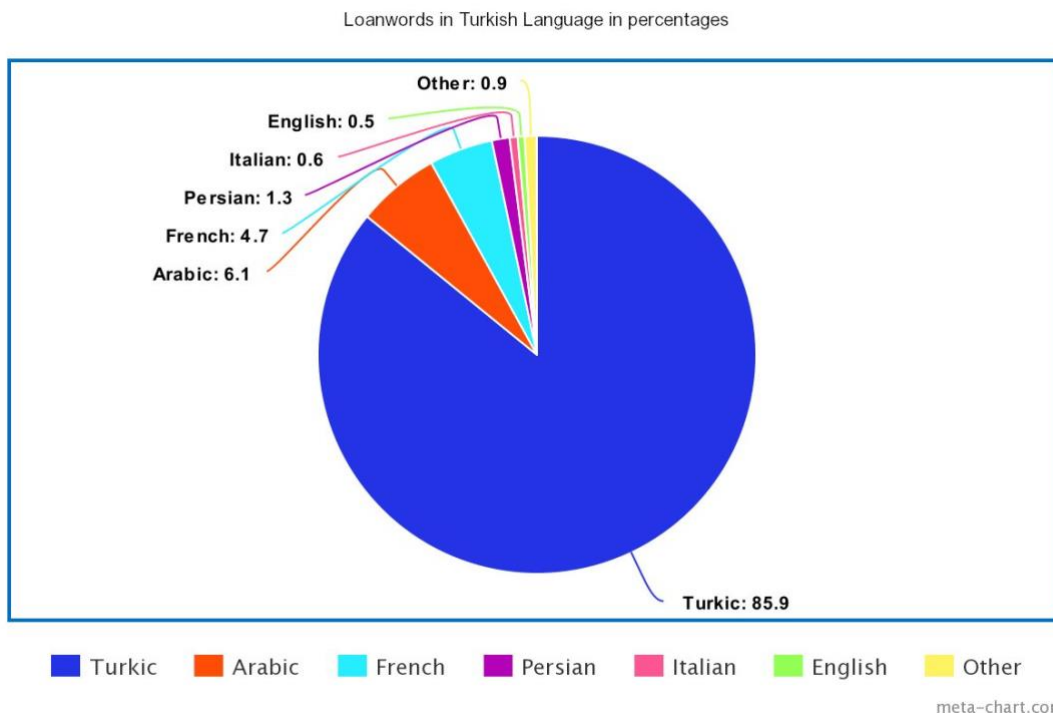
Сучасна стандартна турецька мова, якою сьогодні розмовляють у Стамбулі, Туреччина, є однією з групи огузьких мов, що відгалужується від тюркської сім'ї, яка включає на додаток до турецької інші діалекти, такі як азербайджанська мова, якою розмовляють в Азербайджані (мова меншини, якою розмовляють на північному заході Ірану, Азербайджан), гагаузької та різновидами, якими розмовляють на Балканах, кашкайською мовою в південному Ірані та туркменською мовою в радянському Туркменістані (Hashmi, 2016).

Сучасна стандартна турецька мова, якою сьогодні розмовляють у Стамбулі, є офіційною мовою Турецької Республіки, яку тюркологи іноді називають «Turkey Turkish», щоб відрізнити її від інших тюркських діалектів, якими розмовляють за межами Туреччини. До прийняття сучасної стандартної турецької у Туреччині використовувалися дві турецькі різновиди: тюркська народна мова, якою щодня користувалися турецькі неосвічені маси між собою, і високий регістр, відомий як османська мова (Osmanlı Dil; Osmanlı).

ЗАПОЗИЧЕННЯ — це елементи чужої мови (слова, словотворчі афікси, синтаксичні конструкції і ін.), перенесені з однієї мови в іншу в результаті мовних контактів. Найчастіше запозичуються слова, рідше -фразеологізми і синтаксичні конструкції. Запозичення звуків, словотворчих афіксів відбувається в результаті їх повторного виділення з запозичених слів. Запозичення пристосовуються до тієї мови, яка запозичує. Часто вони настільки засвоюються, що іншомовне походження їх виявляється тільки за допомогою етимологічного аналізу. Значна частина запозичень зберігає ознаки свого іншомовного походження у вигляді звукових, морфологічних і семантичних особливостей. (Загнітько, Позанська, Мозгунов та ін., 1988, с. 8)

У турецькій мові є запозичення з різних мов світу, а саме з арабської, французької, перської, італійської, англійської та інших. Понад 85 відсотків слів є власно турецькими словами. На Рис. 1 зображено процентну діаграму слів у турецькій мові згідно з їх походженням:

Рис. 1

Будучи членами цієї всеосяжної ісламської спільноти, османські правлячі класи моделювали своє зароджуване придворне життя на основі високої ісламської культури (Kerslake 1998). Це означало, що як арабська, так і перська мови неодноразово згадувалися під час розвитку офіційних османських форм релігії, правління та мистецтва (Kerslake 1998). Це призвело до таких культурних усиновлень, як перська модель османської поезії, а також використання арабського письма в османському дворі (Lewis, 1999). Однак члени османського двору також запозичували граматичні особливості безпосередньо з самих мов.

Запозичення є звичайним результатом тривалого мовного контакту, в якому елементи однієї мови включені в іншу мову; ці елементи можуть варіюватися від рівня окремих звуків до більших морфологічних або синтаксичних структур. Хоча, як обговорювалося раніше, османська турецька мова включала лексичні одиниці, а також граматичні практики з арабської та перської мов. У цій підкатегорії особливий

інтерес представлятиме вплив турецької гармонії голосних і приголосних і арабської шаблонної морфології на запозичення та включення арабських слів у турецьку мову.

Крім того, Аппель і Муйскен (1987) розрізняють різні типи лексичних запозичень на основі того, чи замінюються частини запозичених елементів відповідно до шаблонів у мові, яка запозичує. Серед трьох видів, які вони ідентифікують, а саме запозичених слів, змішаних запозичень і змінних запозичень, турецькі запозичення з арабської мови складаються в основному з запозичених слів. Ця категорія визначається як слова іншомовного походження із заміщенням оригінальних ознак на ті, які притаманні мові, яка запозичує, суто на фонематичному рівні. Альтернативою заміні іншомовних фонем на власні фонемі в процесі лексичного запозичення є видалення або вставка фонем у запозичене слово для створення структури слова відповідно до складової структури мови-приймача. Лексичне запозичення зазвичай супроводжується будь-яким із цих процесів, також відомих як фонологічна адаптація та акомодация відповідно (Winford, 2003).

Циммер (1985) наводить приклад поступової фонологічної адаптації арабського запозиченого слова до турецької з огляду на турецькі лінгвістичні особливості гармонії голосних і приголосних. Гармонія голосних — це процес у турецькій мові, за допомогою якого всі голосні слова, навіть за межами морфем, асимілюються з першою голосною слова щодо фонологічної особливості передньої/задньої частини. Повний набір правил, як виклав Андерхілл (1980), є таким:

- 1) Голосні уподібнюються до безпосередньо попереднього голосного переднього/заднього боку
- 2) Високий голосний уподібнюється безпосередньо попередньому голосному при округленні;
- 3) Нижчі голосні повинні бути неокругленими (крім першого складу).

(Underhill, 1980)

Результатом цих правил є те, що голосні суфіксів вказуються лише для висоти, тобто вони змінюються з точки зору переднього/заднього боку та округлення на основі безпосередньо попереднього голосного в корені слова (Underhill, 1980).

Наступні приклади показують варіацію голосних множини та присвійних суфіксів на основі попередньої кореневої голосної;

11a) di ʃ

зуб

12a) ku ʃ

птах

11b) di ʃ -ler

зуби

12b) ku ʃ -lar

птахи

11c) di ʃ -ler-im

мої зуби

12c) ku ʃ -lar -ım

мої птахи

(Zimmer, 1985, с.623)

Окрім гармонії голосних, існує також явище гармонії приголосних, за якого місце артикуляції приголосних залежить від передніх/задніх голосних у їхніх складах; передні склади викликають палатальні приголосні та стандартний [l], тоді як задні голосні викликають велярні приголосні та веляризований [ɫ] (Zimmer, 1985).

Наприклад:

13) ceɫ

Лисий

14) qoɫ

Рука

(Zimmer, 1985)

Циммер (1985) обговорює випадок арабського запозиченого слова [idrɑs], яке у своїй первісно прийнятій формі становило порушення правил гармонії приголосних через палатальну [s] у тому самому складі, що й останній голосний [ɑ], а також правил гармонії голосних через застосування присвійного суфікса з переднім голосним, що виражається як [-im]. Поступово ці порушення гармонії приголосних і голосних були усунені, при цьому вихідний палатальний [s] змінився на велярний [q], а голосний присвійного суфікса [-im] змінився на його високий еквівалент [ɯ], усе у відповідь на відступ кінцевої голосної основи, [ɑ] (Zimmer, 1985). Ця зміна є прикладом поступової адаптації, коли вихідні звуки з арабської мови з часом і поетапно замінялися турецькими фонемами, що відповідають місцевим фонологічним правилам гармонії голосних і приголосних.

Незважаючи на цей випадок адаптації, запозичена основа сама по собі все ще є порушенням гармонії голосних, враховуючи співіснування початкової форми переднього слова [i] із задньою формою [a]

(Zimmer, 1985). Подібним чином інші слова іншомовного походження, включно з масовими запозиченнями арабської та перської лексичних одиниць за часів Османської імперії, донині є чужими через неузгоджені голосні в їх основі:

15) memur	16) insan
Службовець	Людина

(Underhill 1980: 26)

Ще одна лінгвістична особливість, яка має важливе значення для результатів турецько-арабської мови — це мовний контакт є шаблоною морфологією арабів. Мається на увазі існування рядків з трьох або більше приголосних, що несуть у собі деяке абстрактне значення, які служать основою для передбачуваного словотворення. Цей процес словотворення є передбачуваним, оскільки та сама схема голосних, застосована до різних коренів, що лежать в основі, призведе до однакових відповідних граматичних форм (Watson 2007). Наприклад, за Льюїсом (1999), кластери кореневих приголосних КТВ і JBR представляють концепції письма та примусу відповідно. Таким чином, зі вставленими відповідними шаблонами голосних:

17) kataba	20) jabara
Він написав	Він змушений
18) kaatib	21) jaabir
Письменник	Переконливий
19) maktuub	22) majbuur
Написаний	Змушений

(Lewis, 1999, с. 6)

Певний ступінь запозичень з арабської та перської мов існував серед усіх верств турецького населення, навіть у найбідніших, найменш освічених громадах. Однак у

цих випадках арабські та перські запозичення були обмежені відносно невеликою кількістю лексичних одиниць, насамперед нових релігійних термінів, які доповнювали прийняття ісламу (Kerslake 1998). Такий тип запозичення є характерним для більшості випадків лексичного запозичення, коли сприймаюча мовна спільнота не досягає вільного володіння мовою, з якої запозичується (Winford 2003). Однак серед вченого османського класу вільне володіння та грамотність арабської та перської мов були поширеними. Таким чином, османські еліти не тільки запозичили набагато більше лексичних одиниць з арабської та перської мов, ніж турецькі простолюдини, вони також включили морфологічні особливості, такі як множина та ознаки статі, а також синтаксичні структури, включаючи прийменникові фрази (Kerslake 1998). Усе це нашарування арабських і перських мовних особливостей і лексики на різноманітність турецької мови часів Османської імперії призвело до різноманітності мовних реєстрів, які, принаймні прозоріші, вимагали вільного володіння арабською та перською мовами на додаток до турецької для розуміння (Kerslake 1998). Ці останні реєстри, звичайно, були винятковими для османської еліти, яка мала можливість вивчати арабську та перську мови.

Турецька лексика все ще містить чимало споконвічно іноземних слів, які народна мова перетворила на більш турецькі форми: з перської, наприклад, *çataşır* (білизна), *çerçeve* (каркас), *gözde* (улюблений), *köşe* (кут), *Çarşamba* (середа), і *merdiven* (сходи); і, з арабської, *rahat lokum* (турецькі солодощі), тепер скорочено до *lokum*, *muşamba* (олійна шкіра) і *maydanoz* (петрушка). *Maydanoz* дехто трансформував у *midenüvaz* (пестить живі). (Lewis, 1999)

Наприклад, слово «кава» імпортується з турецької мови до західних мов (*kahve*) (у турецьку мову воно прийшло з арабської, а в арабську – з африканської мови). Хоча улюбленим напоєм турків сьогодні є чай, турецька кава є важливим напоєм у турецькій культурі.

Багато турків, особливо молоде покоління, люблять використовувати запозичення з англійської мови.

- *Check etmek* – To check (перевіряти)

- *Feedback vermek* – To give feedback (давати оцінку, залишити відгук, давати зворотній зв'язок)
- *Spoiler vermek* – To give away a spoiler (розповідати те, що станеться далі у фільмі, серіалі, книзі тощо, спойлерити)

Окрім турецьких фраз, подібних до згаданих вище, у турецькій мові також є запозичені англійські слова, які зберігають своє оригінальне (або подібне) значення та написання. Але хоча ці слова можуть виглядати схожими на письмі, вони зазвичай вимовляються відповідно до турецької фонології.

Англійська	Турецька	Англійська	Турецька
Abnormal	Anormal	Active	Aktif
Academy	Akademi	Adaptation	Adaptasyon
Factor	Faktör	Service	Servis

Велика кількість слів перського походження увійшла в турецьку мову. Такі слова, як “diğer”, “arzu”, “renk” були запозичені з перської мови.

Дослідивши запозичення у турецькій мові, можна дійти висновку, що завдяки контактам з іншими народами, турецька мова наповнилася словами іншомовного походження, які прийшли з різних куточків світу.

1.2. Способи та шляхи запозичень

Запозичення є наслідком культурного контакту між двома мовними спільнотами. Запозичення слів може відбуватися в обох напрямках між двома мовами, які контактують, але часто існує асиметрія, така що більше слів переходить з одного боку на інший. У цьому випадку інша мова має певну перевагу у владі, престижі та/або багатстві, що робить об'єкти та ідеї, які вона приносить, бажаними та корисними для мови, яка запозичує ці слова. Наприклад, германські племена в перші кілька століть нашої ери перейняли численні запозичення з латини, також вони засвоювали нові продукти через торгівлю з римлянами. З іншого боку, деякі германські слова перейшли в латинь. Фактичний процес запозичення є складним і включає багато подій вживання (тобто випадків використання нового слова). Як

правило, деякі носії мови-запозичення також знають мову оригіналу або принаймні достатньо, щоб використовувати відповідні слова. Вони приймають їх, розмовляючи мовою запозичень. Якщо вони двомовні мовою оригіналу, що часто буває, вони можуть вимовляти слова так само або подібно до того, як вони вимовляються мовою оригіналу. Наприклад, носії англійської мови перейняли слово *garage* з французької, спочатку з вимовою, ближчою до французької, ніж зазвичай зараз. Імовірно, перші носії, які використовували це слово англійською, знали принаймні трохи французької мови та чули це слово, яке вживали носії французької мови. (Kemmer, 2019)

Аппель і Муйскен (1987) перераховують можливі причини лексичних запозичень таким чином:

- 1) [...] Культурний вплив;
- 2) Деякі слова з оригінальної мови втрачаються або забуваються і замінюються іншомовними;
- 3) Два слова звучать настільки схоже, що заміна одного іншомовним усуває потенційну неоднозначність;
- 4) Постійна потреба в синонімах афективних слів, що втратили свою експресивну силу;
- 5) Завдяки запозиченням можуть стати можливими нові семантичні відмінності;
- 6) Слово може бути взято з мови з низьким статусом і використано зневажливо;
- 7) Слово може бути введено майже несвідомо, через двомовність.

(Appel, Muysken 1987: 165–166)

Кілька з цих причин можна відразу виключити у випадку османських запозичень, а саме числа (6) і (7). По-перше, тому що мови, з яких запозичувалися в цьому випадку, були високостатусними; по-друге, тому що, хоча тримовність була поширеною серед вчених османів, запозичення, що відбувалися в османських судах, було надзвичайно свідомим, дослідженим актом. Серед іншого, хоча числа (2) - (5) також є можливими мотивами для запозичення в цій ситуації, загалом і переважно тривале запозичення у випадку османської турецької мови було викликано впливом і престижем ісламської та, як наслідок, арабської та перської культури та мов. також правда, що одним із наслідків тривалого запозичення та подальшого створення замі-

цих запозичень було створення семантичних і соціолінгвістичних відмінностей між колишніми синонімічними парами слів (Çelik 2008; Cücelglu, Slobin 1980).

Багато перських та арабських слів було запозичено, коли турки прийняли іслам.

Переважає більшість запозичень з арабської та перської мов була зумовлена не обов'язково потребою в запозичених структурах чи лексиці, хоча деякі з запозичень справді заповнювали прогалини в турецькій лексиці чи граматичному репертуарі; замість цього вони були запозичені через престиж, пов'язаний з арабською та перською мовами через їхній статус як мов нової релігії турків, ісламу. Як доказ престижного характеру османських запозичень з арабської та перської мов, було кілька випадків запозичення лексичних одиниць, де загальноживані еквіваленти вже існували в турецькій (Lewis, 1999).

1.3. Історія розвитку запозичень

Суміш турецької, арабської та перської мов, яку турки називають *Osmanlıca*, була адміністративною та літературною мовою, і прості люди, мабуть, були в розгубленості, коли вони вступали в контакт з чиновниками. Але хоча їх, мабуть, часто бентежила османська фразеологія, вони вміли бачити в цьому смішну сторону. У театрі тіней поширений жарт полягає в тому, що Карагоз розмовляє турецькою, а його спаринг-партнер Хачіват розмовляє османською. У п'єсі Салмчак Карагоз постійно б'є Хачівата. Хачіват запитує його, чому, але отримує лише безглузді відповіді, які звучать нечітко. Зрештою він запитує: «*Vurmamzdan aksa-yi murad?*» (Яка ваша кінцева мета, щоб мене вдарити?). На що Карагоз відповідає: «*Aksaray'da murtad babandır*» (перехідник в Аксараї — ваш батько). Приблизною англійською паралеллю було б: «Поясніть своє войовниче ставлення» — «Як я знаю, чому він жував капелюх мого козла?» (Lewis, 1999)

Початок османської турецької мовної реформи був тісно пов'язаний з першими порухами націоналістичні настрої в Османській імперії, втілені в Благодатних постановках 1839 року та інших законодавчих актах середини 19 століття (Lewis 1999). Епоха між 1839 і 1876 роками буде відома як період Танзимату на честь групи письменників-реформістів, які прагнули створити османську національну

ідентичність значною мірою через вивчення та реформування османської турецької мови (Kerslake 1998).

Перемоги, досягнуті цими письменниками Танзімату, включали орфографічні реформи в напрямку більш фонетичного використання арабського письма, що відображало відхід навіть елітних османських поетів від більш візуальної, заснованої на шаблонах традиції перської поезії до форми поезії, заснованої на захопленні звуку османської розмовної мови (Gallagher 1971). Крім того, османсько-турецька мова почала вивчатися більш глибоко, ніж будь-коли раніше, за часів Османської імперії, як в офіційній програмі освітньої системи, так і урядом, з метою створення граматики і словників, які поклали б початок для стандартизації турецької національної мови (Kerslake 1998). Остаточна перемога Танзімату для суто турецької мови мас прийшла у формі статті 18 Конституції 1876 року, яка визначила турецьку, на відміну від османської, офіційною мовою держави (Lewis, 1999). Це був удар по далекосяжному впливу арабської та перської мов на офіційну османську мову.

Вирішальним результатом законодавства про Танзімат середини 19-го століття було розширення журналістської інфраструктури країни (Lewis 1999), яка ставала все більш впливовою у сфері мовної реформи аж до початку 20-го століття (Cüselglu, Slobin 1980).). Прикладом цього зв'язку між журналістикою та мовною реформою є журналіст Алі Суаві, якого Льюїс (1999) визначає як одного з перших, у 1860-х роках, хто висловив позицію, що співвідносить мовну реформу з націоналістичними настроями. Суаві пішов далі, ніж його сучасники, виступаючи за використання існуючих турецьких слів замість більш престижних арабських і перських запозичень, які були введені замість них. У редакційній статті для газети "Muhbir" він пообіцяв, що газета буде писати всі свої статті мовою, зрозумілою всім читачам (Lewis, 1999), що головним чином означало, що вона буде вільна від сильного арабського та перського впливу, який прийшов охарактеризувати більшість стилістичних реєстрів офіційної османської мови.

Письменники, окрім журналістів, також були в авангарді дискусії про мовну реформу через свою професію, як у випадку з вищезгаданими поетами, чий зусилля привели до перших реформ турецького правопису (Gallagher 1971). У той час як деякі

письменники були проти ідеї мовної реформи через їхню любов до османської мови та використання її як ознаки їхнього статусу еліти, письменники поступово відвикали від запозичених арабських та перських граматичних конструкцій; до Першої світової війни більшість авторів намагалися уникати цих іноземних синтаксичних і морфологічних структур (Lewis 1999). Однак це був період після Першої світової війни, коли зусилля з мовної реформи були більш формалізовані та сприйняті урядом.

У 1923 році була заснована Турецька Республіка, першим президентом якої став Мустафа Кемаль Ататюрк, колишній воєначальник. На хвилі Першої світової війни виникло бажання створити нове відчуття турецького націоналізму, і багато чого з цього мало бути досягнуто шляхом переоцінки та реформування мови (Lewis, 1999). Багато наукових досліджень було присвячено вивченню спільної турецької мови, намагаючись розбудувати знецінену до того мову. Ця переоцінка мови також була частково досягнута зусиллями пов'язати інші, більш престижні мови з турецькою; наприклад, Ататюрк та його послідовники, відомі як кемалісти, часто пропонували турецьку етимологію для західноєвропейських слів, а деякі реформатори зайшли так далеко, щоб стверджувати, що турецька мова займає унікальне місце в лінгвістичній філології як предок усіх інших європейських мов (Lewis, 1999).

Важливішим компонентом зв'язку мови з націоналістичними настроями були зусилля з мовної реформи, кінцевою метою яких було очищення турецької мови від її повсюдних арабських і перських впливів, починаючи від лексичних і граматичних запозичень і закінчуючи використанням арабського письма. На додаток до бажання сприяти почуттю націоналістичної гордості, позбавлення мови від її арабського та перського впливу було способом для нової турецької республіки дистанціюватися від свого ісламського минулого та підкреслити своє світське, вестернізоване майбутнє (Lewis, 1999, Gallagher, 1971). У рамках зусиль, спрямованих на те, щоб віддалити націю від її ісламського минулого, у 1928 році було здійснено перехід з арабської писемності на латиницю, а в 1932 році Ататюрк заснував Інститут турецької мови. Цю організацію було створено для проведення досліджень турецької мови, але завжди з метою її реформування та очищення.

Вирішальним кроком, зробленим Ататюрком і Університетом турецької мови для забезпечення викорінення іноземних запозичень турецькою мовою, було заборона іноземних запозичень як розмовної, так і письмової турецької мови (Aytürk 2008). Хоча Університет турецької мови практично не міг контролювати те, як люди говорять, їм було легше контролювати мову, яку використовують журналісти країни у своїх публікаціях. Таким чином, основним результатом цієї офіційної позиції було викорінення арабських і перських запозичень з турецьких газет.

Яким би вимушеним був цей вчинок для журналістів, його важливість для успішного прийняття нацією реформи демонструє роль преси у підтвердженні та демонстрації змін, внесених у турецьку мову в той час, а також відданість уряду реформам.

Однак, якщо турецька мова хотіла б позбутися багатьох іноземних запозичень, їй потрібно було б створити слова-замінники, які можна було б представити як законно турецькі. Це завдання приймало багато різних форм і тривало протягом 1920-х і 30-х років (Lewis, 1999). Брендмоен (1998) визначає ряд методів, використовуваних Університетом турецької мови для пошуку та створення турецьких замінників арабських і перських запозичених слів, що виходять із країни.

23) Відновлення слів, знайдених у старих, зокрема староосманських і доосманських текстах:

görenek замінює an'ane (традиція)

24) Запропонувати вживання слів анатолійських діалектів:

gözgü замінює ayna (дзеркало)

25) Введення слів з інших тюркських і алтайських мов:

ulus (народ) від монгольської мови

26) Розширення семантичної сфери вже існуючих турецьких слів:

çevir (обертатися) додане значення: (перекладати)

n e d e n (чому) додане значення: (причина, причина (н.))

27) Введення кальк і дослівних турецьких перекладів іноземних термінів: bakan (міністр) від: bak-, (дивитися)

28) [...] Утворення сполук із префіксами, морфологічний клас, не існуючий у тюркських мовах;

öngör- замінює derpi | et- (передбачити)

29) [...] Утворення нових слів за допомогою продуктивних або непродуктивних суфіксів тюркського чи іншого походження:

-sal/sel — dilsel замінює lisanî (лінгвістичний)

(Brendemoen 1998, с. 243)

Ці техніки словотворення охоплювали діапазон від пасивного пошуку вже існуючих слів, як у техніках (23) і (24), до більш творчих розробок нових слів або процесів словотворення.

Одна широкомасштабна програма, організована Міністерством освіти, яка не була точно охоплена вищезгаданим списком, складалася зі збору слів із повсякденного мовлення людей протягом 1920-х років. Було створено складну мережу, яка дозволила збирати слова з усіх частин нової республіки, з комітетами та підкомітетами, створеними в кожній провінції та підпровінції, щоб збирати слова, зібрані державними службовцями в цих областях, а потім відправляти їх назад до центрального органу Університету турецької мови. Лише через рік було зібрано майже 126 000 матеріалів від широкого кола державних службовців з усіх куточків країни, що в кінцевому рахунку охоплювало близько 35 000 різних слів (Lewis 1999). Майже в той же час Турецьке товариство з вивчення історії склало списки технічних термінів з османської турецької мови без доступних турецьких еквівалентів і надіслало їх до університетів і вчених по всій країні з проханням про запропоновані заміни. Слова, запропоновані в цьому форматі, були потім схвалені Міністерством освіти для використання в підручниках, хоча вони часто включали саме запозичення, які університет турецької мови намагався скасувати (Lewis, 1999). Однак не всі турки поділяли гостру неприязнь до слів іншомовного походження, про що свідчить проголошення газети *Nakimiyet-i Milliye* 1933 року про те, що будь-які слова, які вживають люди, слід вважати турецькими, незалежно від їхньої етимології (Lewis, 1999). Це, однак, не припинило б пошук турецьких заміників арабських і перських запозичень, незалежно від того, наскільки давніми є лексичні запозичення.

Іншою широкою категорією методів, які використовував турецький уряд для створення турецьких еквівалентів для іноземних запозичень Османської імперії, було пряме винайдення нових слів. Тут важливо враховувати самопроголошені цілі Університету турецької мови щодо пошуку та створення слів:

1. збирання та публікація скарбів турецької мови, що існують у народній мові та старих книгах;
2. з'ясування способів словотворення в турецькій мові та використання їх для виділення різних слів з турецьких коренів;
3. виявлення та оприлюднення чистих турецьких слів, які можуть бути замінені на слова з іншомовними коренями, широко вживані в турецькій мові, особливо в письмовій мові. (Lewis, 1999, с. 49)

Перша і третя цілі підпадають під пункт збору слів, про який йшлося раніше, і, як слід зазначити, включали слова зі старих турецьких текстів і словників тюркської мови разом зі словами, які зустрічаються в сучасній народній мові турецькомовних (Lewis, 1999; Brendemoen, 1998). Другий підзаконний акт, однак, представляє генеративну мету застосування існуючих корінних турецьких процесів словотворення до нових коренів і новими способами для розширення лексики. Існував також помітний потенціал для збігу між цими двома загальними видами діяльності, оскільки процеси словотворення, зібрані та викладені Університетом турецької мови, часто застосовувалися до коренів, нещодавно знову відкритих під час процесу збору слів, чи то зі старих текстів, чи з сучасних діалектів з по всій країні (Lewis 1999). Зрештою, ці заміни арабських і перських запозичень були перераховані в регулярних газетних випусках або представлені окремо в санкціонованих Університетом турецької мови і опублікованих книгах (Lewis, 1999).

Льюїс (1999) надає зразок списку суфіксів, які були відроджені під час пошуку університетом турецької мови процесів словотворення на заміну. З дванадцяти, які він обговорює, сім походять від певної форми турецької мови, будь то сучасна розмовна турецька або давно мертва старотурецька; три з них є відродженням форм, які раніше не використовувалися (Lewis 1999). Хоча один із суфіксів, що залишилися, походить від іншого представника тюркської мовної сім'ї, інші чотири були витягнуті

з уже існуючих турецьких запозичень з менш споріднених мов, починаючи від французької до монгольської (Lewis 1999):

30) –çe/ça Походить від трьох старих сербсько-хорватських запозичень для надання суфікса жіночого роду

31) –sel/sal Походить від французького суфікса в Culturel (культурний) і principal (основний)

32) –men/man Походить від турецького запозичення vatman від французького wattman.

33) –tay Отримано з турецької запозиченої курултаї 13 або 14 століття з монгольської мови; використовується для позначення групи людей.

(Lewis, 1999, с. 95–106)

Ці останні приклади демонструють поступове визнання мовними реформаторами, включно з самим Ататюрком, того, що позбавлення турецької мови від усіх іноземних впливів не було ані практичним, ані справді бажаним. Частково причиною цих труднощів було те, що найпалкіші реформатори намагалися позбутися турецької мови від надмірних запозичень османського двору з арабської та перської мов; такі реформатори тепер виступали проти збереження будь-яких і всіх слів іншомовного походження, незалежно від того, наскільки давнє це запозичення чи наскільки широке його поширення серед сучасної турецької мовної спільноти (Lewis 1999). Значною мірою через наполегливість таких реформаторів, як ці, Ататюрк наполягав на тому, що будь-які запозичені слова, які залишилися в турецькій мові, повинні бути представлені громадськості як фактично турецькі за походженням (Lewis, 1999). Деякі люди навіть припускають, що прийняття Ататюрком «теорії сонячної мови», пропонуючи турецьку як глобальну прамову, було лише спробою переконати мовних реформаторів дозволити відомим іноземним словам залишитися в турецькій, вважаючи турецьке походження для усі слова та мови (Brendemoen, 1998).

Одна з особливо актуальних областей у дискусії між утриманням іноземних позик і розробкою турецьких заміन стосується технічної термінології. Розвиток абсолютно нових сфер термінології у відповідь на лексичні запозичення є звичайним

явищем (Winford, 2003), оскільки цілі семантичні поля, які ще не сформувалися в мові-приймачі, вводяться із зовнішніх мов із необхідною лексикою. У турецькій мові історія медичної лексики є особливо актуальною як свідчення впливу арабської на мову. Під час османського періоду арабська мова була джерелом усієї медичної лексики, а коли мова викладання остаточно змінилася на початку 19 століття, вона стала французькою. Тим не менш, під тиском студентів був створений османомовний медичний словник, і більше ніж через сто років, у 1978 році, університет турецької мови випустив подібну публікацію сучасною турецькою мовою (Lewis, 1999). Однак, як це було дуже часто у публікаціях університету турецької мови, багато значень неологізмів не були одразу очевидні для мовців через їхню залежність від рідкісних і навіть давно вийшли з ужитку кореневих слів чи афіксів. Ця непрозорість значення в поєднанні з існуванням вже широко узгодженого, хоча й іноземного, медичного словника залишили нові офіційні терміни без особливої підтримки. Слід також зазначити, що на той момент іноземні запозичення, з якими боровся університет турецької мови, склалися переважно з нещодавно введених французьких та англійських медичних термінів.

Отже, реформа турецької мови була загалом успішною у створенні єдиної стандартизованої мови (Gallagher, 1971; Brendemoen, 1998), навіть незважаючи на те, що вона була найбільш суперечливою з реформаторських зусиль новонародженої Турецької республіки (Brendemoen, 1998). Галлахер (1971) називає сучасні засоби масової інформації, стандартизовану освіту та обов'язкову військову службу як канали розповсюдження нової національної стандартної мови. Кількість класових мовних відмінностей зменшилася з реформою, особливо в порівнянні з колись виключно елітарною та адміністративною османською мовою. Цей результат реалізує ідеї егалітаризму, запропоновані Турецькою Республікою (Gallagher 1971). Що стосується арабського впливу, арабські слова насправді все ще використовуються. Ті, що залишилися, наразі настільки ґрунтовно інтегровані в турецький лексикон, що їх використовують у поєднанні з рідними турецькими суфіксами, а також із тими суфіксами, які зібрав і ввів у турецьку Університет турецької мови (Gallagher 1971). Крім того, Галлахер (1971) згадує сучасні запозичення з інших тюркських мов, які в

деяких випадках витісняють старіші терміни арабського походження. Це свідчить про те, що процеси мовних змін і лексичних запозичень, як завжди, тривають.

Висновки до Розділу 1

Історія запозичень у турецькій мові показує цікавий епізод у вивченні мовного контакту. Статус арабської та перської як престижних мов для османських турків був причиною їхнього величезного впливу на офіційну османську мову та включення до неї, але коли політична та культурна ситуація змінилася, ці раніше прийняті запозичення раптово стали цапом відпущення для реформаторів турецької мови. . Зобов'язання, продемонстровані Ататюрком і Університету турецької мови у позбавленні своєї мови від арабського та перського впливу під час періоду націоналізації після Першої світової війни, є свідченням уявної символічної сили мови, а також є хрестоматійним прикладом мовного планування.

Ця затяжна спроба мовної реформи також дає чіткі паралелі з роботою мовних академій в інших країнах, на які досі покладено завдання підтримувати цілісність своїх мов перед обличчям інвазивної лексики з інших мов. Однак здебільшого керівні органи, на які покладено обов'язки, порівнянні з обов'язками Університету турецької мови, були найбільш активними у їхньому протистоянні проникливому впливу англійської мови. Загалом це означає, що зусилля цих органів почалися лише в новітній історії, як у випадку з сумнозвісною Академією французької мови, яка прийняла законодавство про заборону слів іноземного походження в рекламі лише в 1970-х роках (Fromkin, 1978). Порівнюючи цих реформаторів із генезисом турецької мовної реформи середини-кінця 19 століття, стає зрозуміло, що ці академії загалом стикаються з постійними, сучасними випадками запозичень, на відміну від початкового звинувачення Університету турецької мови у ретроактивній боротьбі з історичним випадком запозичення. Історія турецької мовної реформи також дозволяє нам побачити її результати з деякої відстані, і, таким чином, може дати розуміння того, наскільки успішними можуть бути конкретні політики інших інститутів або спроби реформування в більш широкому плані в довгостроковій перспективі Турецькою Республікою (Gallagher, 1971). Що стосується арабського впливу, арабські слова насправді все ще використовуються. Ті, що залишилися, наразі

настільки ґрунтовно інтегровані в турецький лексикон, що їх використовують у поєднанні з рідними турецькими суфіксами, а також із тими суфіксами, які зібрав і ввів у турецьку університет турецької мови. Крім того, Галлахер (1971) згадує сучасні запозичення з інших тюркських мов, які в деяких випадках витісняють старіші терміни арабського походження. Це свідчить про те, що процеси мовних змін і лексичних запозичень, як завжди, тривають.

РОЗДІЛ 2. ФУНКЦІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ

2.1. Функціональні особливості французьких запозичень у турецькій мові

Хоча в історії турецькі держави приймали великі багатонаціональні імперії, вони ніколи не робили свою мову домінуючою мовою у світі, як сьогодні англійська чи французька. Причина цього полягає в тому, що внаслідок того, що турецькі імперії керуються толерантністю замість колоніального порядку, вони ніколи не псуєть структуру культури, над якою домінують, і навіть намагаються її захистити. Настільки, що офіційною мовою Османської імперії, однієї з найбільших імперій, була Османська, а не турецька. Османська турецька була мовою, яка містила турецькі, перські та арабські слова та була написана арабським алфавітом.

Завдяки цій політиці великих турецьких держав жодна інша нація та культура не були асимільовані, і вони змогли донести свою культуру до наших днів. Настільки, що в Османській імперії державні діячі часто вивчали мови націй та інших імперій, з якими вони контактували, і спілкувалися з ними таким чином. Хоча така політика забезпечує мирне взаєморозуміння у світі та привносить інші культури в сьогодення, не заважаючи якомога більше, вона має деякі недоліки з точки зору турецької мови. Або це спричинило результат, який для одних сприймається як недолік, а для інших — як багатство.

Французька мова, якою розмовляють майже 200 мільйонів людей у всьому світі, вплинула на багато мов протягом століть. Цією мовою любові та мистецтва, яка є однією з гілок латинської мови, розмовляють у багатьох географічних регіонах завдяки своїй глибоко вкоріненій історії, вона запозичила слова з багатьох мов, і багато з них запозичили слова. Серед мов, з якими вона інтенсивно взаємодіє, лідирує турецька. Ця взаємодія між двома мовами пережила найінтенсивніший період з перекладами інтелектуалів країни під час процесу вестернізації в період Танзімату, і в результаті тисячі слів були перенесені з французької до турецької мови. Згідно з джерелами, до словнику турецької мови входить близько 5 тисяч французьких слів.

Було помічено, що перші контакти щодо взаємодії з французькою мовою та культурою почалися в результаті роботи домініканців та французів, які мали на меті поширення цієї культури у світі. Турецько-французькі відносини стали офіційними під час правління Сулеймана Пишного, а з танзиматом, який також був прийнятий як вестернізація, були відкриті школи, які навчали французькою мовою, і інтерес до французької мови та літератури почав зростати з кожним днем. В результаті прагнення до спрощення в мові видно, що слова французького походження використовуються замість слів арабського та перського походження, які використовуються в турецькій мові.

З рухами вестернізації починається великий інтерес до французької мови. Оскільки потрібно багато нових слів у результаті необхідності зустрічі з новими поняттями паралельно із вивченням спрощення в мові, важливим варіантом є взяти французькі слова у формі, придатній для турецької. Деякі з цих слів перенесені в турецьку мову як вони є, оскільки вони не мають еквівалентів щодо понять і слів у мові.

Це можна зрозуміти зі словників, підготовлених до Алфавітної революції. Ми можемо побачити цю рішучість на кількох прикладах: У передмові до словника Bianchi стверджується, що він був підготовлений для задоволення надмірних вимог турків щодо вивчення французької мови. Той факт, що французька мова є обов'язковим предметом у військових школах і що військові студенти відчують себе зобов'язаними вивчати французьку мову, показано як мета підготовки “Kamas-i Asker“ (Dictionnaire Militaire Français-Turc Turc-Français).

Право, медицина, філософія, мореплавання тощо, чиї подібні вирази були підготовлені в той самий період. Його також можна побачити в передмовах і розділах пояснень словників, пов'язаних з їх галузями.

Слова, французького походження, які використовуються у сучасній турецькій мові можна побачити у Таблиці 1:

Таблиця 1

Турецька мова	Французька мова	Українська мова
düet	duet	дуєт
asansör	ascenseur	ліфт
benzin	benzine	бензин
kuaför	coiffeu	перукар
küvet	cuvette	ванна
diyet	diète	дієта
ambulans	ambulance	швидка допомога

Це звичайна ситуація, що в турецькій мові багато арабських слів через османську та ісламську релігію. Той факт, що в турецькій мові є понад 5000 французьких слів, є ще одним доказом того, наскільки сильно на Туреччину вплинув Захід, а особливо культура Франції та її література.

У турецькій мові є понад 6000 арабських, 5000 французьких слів. Отже, ці дані показують нам, що турецька культура не належить ні до заходу, ні до сходу, але вона є змішаною цивілізацією.

Також французькі запозичення, замінили назви деякого одягу в турецькій мові:

- bikini – бікіні (French: bikini)
- pantalon – штани (French: pantalon)
- mayo – костюм для плавання (French: maillot de bain)
- döriyes – костюм з двох частин(для жінок) (French: deux-pièces)
- manto – пальто (French: manteau)
- ceket – жакет, піджак (French: jaquette)
- bluz – блузка (French: blouse)

Висновки до розділу 2

Французькі запозичення мають місце майже в кожній сфері життя сучасних турків. Турецький дослідник Сакін Джейлан у своїй роботі 2013 р. виокремлює французькі запозичення у зазначених понятійних прошарках: одяг та косметика (97 лексем), професії (90 слів), їжа (51 іменник), опис характеру (19 прикметників).

З огляду на все зазначене вище ми можемо підсумувати, що виникнення французьких запозичень у турецькій мові спостерігається із XVI ст., а наприкінці XIX – на початку XX ст., у період активної індустріалізації країни і модернізації суспільства, набуває масового вжитку. Більшість запозичень із французької стосуються галузей науки, техніки, транспорту, професій, кулінарії, одягу, індустрії краси.

ВИСНОВКИ

У процесі дослідження було розглянуто поняття “запозичення”. Проаналізовано способи та шляхи запозичень у турецькій мові. Проведено дослідження історії слів іншомовного походження у турецькій мові. Також, розглянуто особливості французьких запозичень у турецькій мові.

Одним з найпоширеніших способів збагачення мови є запозичення з інших мов. Із давніх часів люди різних народів, релігій, менталітетів взаємодіяли один з одним, спілкуючись на будь-які теми, економічні, політичні, наукові тощо. Люди ділилися своїми знаннями, досвідом та новинами.

У цій роботі ми розглянули майже всі способи запозичень та їх походження. Як було зазначено раніше, більшість запозичень походить з арабської мови. Статус арабської та перської як престижних мов для османських турків був причиною їхнього величезного впливу на офіційну османську мову та включення до неї, але коли політична та культурна ситуація змінилася, ці раніше прийняті запозичення раптово стали цапом відпущення для реформаторів турецької мови. Слова французького походження займають друге місце по кількості. Турецька мова налічує понад 5 тисяч французьких запозичень. Французькі запозичення є майже у кожній галузі сучасного життя турків.

У статті ми намагалися показати вплив французької мови на турецьку. Безперечно, даний аналіз є далеко не вичерпним, ми лише окреслили його основні напрями. Але ж ця робота має великі перспективи і спонукає нас на подальші дослідження на цьому шляху.

Як ми побачили на прикладах, турецька мова запозичувала французькі слова, трансформувала їх згідно зі своїми правилами орфографії, але зі збереженням французької вимови. Іноді, щоб зберегти фонетичну гармонію спостерігаються явища соноризації й оглушення приголосних, додавання голосних або приголосних звуків тощо. Семантична адаптація теж пройшла вдало, тому що лише деякі лексеми, за рідким винятком, змінили своє значення у процесі переходу до турецької мови. Багато

слів французького походження мають синоніми у турецькій мові і гармонійно співіснують у сучасному мовленні.

ÖZET

Türkçe, dil teması ve dil reformunun sonuçları hakkında benzersiz bir fikir sağlar. 11. yüzyılda başlayıp 19. yüzyıla kadar devam eden Türk dili, özellikle iktidardaki Osmanlı sarayının seçkinleri tarafından kullanıldığı şekliyle, İslami diller olan Arapça ve Farsça ile uzun bir yoğun temas dönemi geçirdi. din, Osmanlılar tarafından kendi resmi dillerinin dayandığı bir model olarak belirlenmiştir. Bununla birlikte, siyasi durum en radikal biçimde Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulduğu 1923'te değiştiğinde, dile yönelik tutumlar da değişti ve bir zamanlar saygı duyulan Arapça ve Farsça dil etkileri, yeni birleşmiş Türk halklarını birleştirmek için hızla ortak bir düşmana dönüştü. aykırı.

Bu özel durumun uzun geçmişinden yararlanarak, bu makale özellikle Fransızcadan alıntılanmış kelimelerin Türkçedeki tarihini inceleyecektir.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

- Загнітько А. П., Познанська В. Д., Мозгунов В. В. та ін. 1998. Словник-довідник <http://litmisto.org.ua/?p=2882>
- Appel, René, and Pieter Muysken. 1987. *Language contact and bilingualism*. 1st edn. Baltimore: Edward Arnold.
- Aytürk, Iker. 2004. Turkish linguists against the West: The origins of linguistic nationalism in Atatürk's Turkey. *Middle Eastern studies* 40.6.1–25.
- Çelik, Mehmet. n.d. Neologisms in contemporary Turkish. Accessed: 9/29/08.
- Gallagher, Charles F. 1971. Language reform and social modernization in Turkey. *Can language be planned? Sociolinguistic theory and practice for developing nations*, ed. by Joan Rubin and Björn H. Jernudd, 159–178. Honolulu: University Press of Hawaii.
- Kemmer, Suzanne. 2016. Loanwords. *Major periods of Borrowing in the history of English*. Houston: Rice University. <https://www.ruf.rice.edu/~kemmer/Words/loanwords.html>
- Kerslake, Celia. 1998. Ottoman Turkish. *The Turkic Languages*, ed. by Lars Johanson and Éva Ágnes Csató, 179–202. New York: Routledge.
- Lewis, Geoffrey. 1999. *The Turkish language reform: A catastrophic success*. 1st edn. Oxford: Oxford University Press.
- Underhill, Robert. 1980. *Turkish Grammar*. 3rd edn. Cambridge: Massachusetts Institute of Technology Press.
- Watson, Janet C.E. 2007. *The phonology and morphology of Arabic*. 1st edn. Oxford: Oxford University Press.
- Winford, Donald. 2003. *An introduction to contact linguistics*. 1st edn. Oxford: Blackwell Publishing.
- Zimmer, Karl. 1985. Arabic loanwords and Turkish phonological structure. *International journal of American linguistics* 51.4.623–625.